

FRANCÈS - BATXILLERAT

ALPHONSE DAUDET, «L'ARLESA» (*CARTES DES DEL MEU MOLÍ*)

Per anar al poble, baixant des del meu molí, es passa davant d'un mas construït a prop de la carretera, al fons d'un gran pati tot plantat de lledoners. És la típica casa dels camperols de la Provença.

Per què m'impressionà, aquella casa? Per què aquell portal tancat em feia encongir el cor? No ho hauria sabut dir, i tanmateix aquell mas em feia venir esgarrifances. Hi havia massa silenci al voltant... A dins, ni una veu! Si no fos per les cortines blanques de les finestres i el fum que sortia de la teulada, hauríeu dit que aquell indret estava deshabitat.

Ahir, cap al migdia, tornava del poble i, per evitar el sol, caminava arrambat a les parets de la masia, a l'ombra dels lledoners... A la carretera, davant del mas, uns mossos silenciosos acabaven de carregar un carro de farratge... El portal havia quedat obert. Hi vaig donar un cop d'ull en passar, i vaig veure al fons del pati, recolzat en una ampla taula de pedra amb el cap entre les mans, un vellet tot canós, amb una jaqueta massa curta i els pantalons esparracats... Em vaig aturar. Un dels homes em digué en veu baixa:

–Xxt! És l'amo... Està així des de la desgràcia del seu fill.

En aquell moment una dona i un noi, vestits de negre, passaren a prop nostre i entraren a la masia.

L'home afegí:

–... la mestressa i en Cadet/el petit, que venen de missa. Hi van cada dia des que el noi es va matar... Ai, senyor, quina pena!... El pare encara porta la roba del difunt, no la hi poden fer treure de cap manera... Arri, mula!

El carro es mogué per marxar. Jo, que volia saber-ne més, vaig demanar a l'home que menava el carro si podia pujar al seu costat, i fou allà dalt, entre el farratge, que vaig conèixer aquesta història tan colpidora...